

Каватина — kavatine, cavatina, cavata — се нарича вокална композиция за единъ гласъ съ мелодически характеръ, безъ втора частъ и повторение. К-та се среща най-често въ операта и се различава отъ арията, по това, че е по-къса отъ нея и избѣгва колоратурнитѣ пасажѣ. Понѣкога К-та има по-дълъгъ текстъ и образува единъ отдѣленъ номеръ въ операта. (Напр. К-та на Валентинъ отъ Гуновия „Фаустъ“).

Кад. — Cad. — съкращение на каденция.

Кадриль, фр. quadrille — танцъ, произлѣзълъ отъ стария контрътанцъ, отъ нѣколко фигури, при който играчитѣ образуватъ единъ квадратъ. Презъ XVIII в. фигуритѣ на К-ла сж били 4 и сж носѣли следнитѣ имена: *été, la poule, la pastourelle* и *le pantalon*, а въ първата четвъртъ на XIX в. — отъ 5 фигури: *pantalon, été, poule, pastourelle* и *finale* — въ бързъ $\frac{6}{8}$ или $\frac{3}{4}$ тактъ.

Казакъвъ, Драгомиръ — оперенъ пѣвецъ и режисоръ, род. 8 авг. 1866 въ гр. Тулча (Добруджа), следъ свършване гимназия въ Болградъ, учи инженерство и сжщевременно пѣние при Фр. Пивода въ Прага, 1886 получава държавна стипендия и постѣпва въ Пражката консерватория, която 1890 свършва, съ главенъ предметъ солово пѣние. Сжщата година се заврѣща въ София, и съ подкрепата на М.Н.П., образува „Столична драматическо-оперна труппа“ — при най-близкото участие на Ангелъ Букурещлиевъ, Славковъ и чешкитѣ пѣвици Добшова и Кратохвилова и пѣвецътъ Хашекъ. Отначало труппата е далава отдѣлни сцени, а после и цѣлитѣ опери: „Люкреция“, „Травиата“, „Грубадуръ“, „Фаустъ“, „Аида“, „Карменъ“, „Кавалерия“, „Ернани“, „Марта“, „Лучия“, „Хубавата Галатея“ и др., въ които К. е изпълнявалъ баритоновитѣ партии. Въ началото на 1892 оперната труппа се отдѣля отъ преименуваната отъ „Основа“ въ „Сълза и смѣхъ“ труппа и продължава да работи подъ името „Столична българска опера“ — до края на сжщата година, когато, по причина на отказъ отъ министерството да даде парична поддръжка, операта се разутря. Следъ прекратяване дейността ѝ, К. преминава

въ труппата „Сълза и смѣхъ“, като неинъ директоръ и режисоръ (до 1894) — когато бива назначенъ за учителъ въ Софийската девическа гимназия и започва издаването на сборка отъ пѣсни за 2, 3 и 4 гласа. 1899 е билъ командированъ въ Петербургъ за специализация, а следъ заврѣщането си отъ тамъ — 1902, е учителъ въ Варненската мъжка гимназия (до 1904), когато отива преподавателъ въ Военното училище въ София (до 1911). При втория опитъ за основаване опера въ София, К. е пакъ най-ревностенъ деятель за създаването на „Българската оперна дружба“ — на която е, сжщо, единъ отъ основателитѣ. Отъ създаването ѝ (1908) до 1914, К. е пѣлъ съ значителенъ успѣхъ партии, като: Валентинъ (Фаустъ), Амонасро (Аида), Онѣгинъ, Жермонъ (Травиата), Бориславъ, Тахиръ-бегъ и др. Следъ смъртта на К. И. Михайловъ-Стоянъ, той е билъ режисоръ на „Оп. дружба“, и е поставилъ повече отъ 20 опери. Следъ преврѣщането на „Оперната дружба“, въ държавна, подъ името „Народна опера“, е билъ режисоръ и неинъ секретаръ, а въ последно време — инспекторъ на Народния театръ и опера (до апр. 1929), когато напуска театъра, следъ 35 годишна преданна и полезна дейность. Като основателъ на операта у насъ, К. има голѣми заслуги, които сж не помалки и въ дейността му за нейното закрепване. Значителенъ дѣлъ има сжщо тѣй и въ закрепването на Народния драматиченъ театръ. Издадената отъ него 1929 книга „Материали по историята на народния театръ и опера“ сж цененъ приносъ къмъ миналото на тѣзи два наши художествени института.

Казалсъ, Пабло — Casals, Pablo — най-голѣмиятъ между виолончелистѣтъ на съвременността, род. 29 дек. 1876 въ Вендрелъ (Каталония), ученикъ на Хозе Гарсиа и после на Мадридската консерватория, 1897 е учителъ въ консерваторията въ Барселона, а следъ дебютитѣ си въ Парижъ и Лондонъ, си създава име на най-голѣмъ майсторъ на своя инструментъ. Съ свършената техника, глѣбината и необикновената си музикалность, безъ всѣкаквъ външенъ патосъ и бравура, К. оставя съ своето из-